

РЕШЕНИЕ

№ 6271

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4122** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208- чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63 ал.1 изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи, срещу Решение от 15.03.2021г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 2-ри състав, постановено по нахд. № 16291/2020г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 18-4332-006971/03.05.2018г. на зам.- началник Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР.

В касационната жалба и в писмени бележки са развити съображения за неправилност на решението на районния съд като постановен в нарушение на материалния закон. Претендира да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да се реши спора по същество като отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Р. Б. М., чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение.

Представителят СГП счита жалбата за основателна.

Административен съд- София- град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление № 18-4332-006971/03.05.2018г. на зам.- началник Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР, на ответника по касация, на основание чл.183 ал.5, т.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП

С обжалваното решение СРС е отменил процесното НП.

Решаващият съд е събрал всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 НПК вр.чл.84 от ЗАНН. Съдът е обсъдил поотделно и в съвкупност показанията на свидетелите и е посочил, че ги приема за достоверни, кредитирайки ги като последователни и непротиворечиви както помежду им, така и с останалия доказателствен материал. С оглед на изложеното, касационната инстанция не установи наличието на допуснати от СРС съществени процесуални нарушения в процеса на попълване на необходимите за изясняване на обективната истина доказателства и оценката на тяхната доказателствена стойност и сила, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.

Съдът правилно е изяснил фактите по делото, които се споделят изцяло и от касационната инстанция и е достигнал до извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато съществено нарушение на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което е ограничило правото на защита на наказаното лице. Според районния съд вмененото нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП има бланкетен характер и следва да намери своята конкретизация с разпоредбата на чл.7, т.1, б.“б“ от Наредба № 17 от 23.07.2001г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тези изводи не се споделят от настоящия състав поради следните съображения :

Налице е отменително касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК във вр. чл. 63 от ЗАНН. Настоящата съдебна инстанция намира, че от приетите по делото писмени и гласни доказателства правилно и законосъобразно административният орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на Р. М. по чл. 183, ал.5, т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП. Съгласно приложимата норма на чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка, като неизпълнението на това задължение от водача на моторно превозно средство е скрепено със санкции – глоба в размер на 100 лева, съгласно чл. 183, ал. 5, т. 1. В процесния случай фактът, че наказаното лице е навлязло и преминало през кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба, е безспорно установено със събраните гласни доказателства и писмени такива. В тази връзка не се споделят изводите на въззвания съд за допуснати нарушения, ограничаващи правото на защита. Дори да е налице нарушение, то не е от категорията на съществените, което да възпрепятства адекватното й организиране. Следва да се отбележи, че не всяко нарушение на изискванията за съставяне на АУАН и НП е съществено и води до законосъобразност на НП. Съществено е това нарушение,

което би довело до ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя, а такова ограничаване ще е налице при нарушения, които биха могли да доведат до различни констатации относно нарушението, нарушителя и неговата вина. Такива нарушения са налице и когато създават пречка, чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен. В конкретния случай, такива съществени нарушения не се констатираха, защото по никакъв начин не се променя крайният извод за самоличността на дееца и за извършеното от него нарушение. Видно от доказателствата по делото, наказаното лице е осъществило правото си на защита в пълен обем като е подало жалба срещу наказателното постановление и е получило съдебна защита в потърсения обем.

На последно място, но не и по значение следва да се има предвид, че съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от актосъставителя пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административно-наказателното обвинение. От друга страна ответникът по касация не е ангажирал, нито посочил доказателства както в съдебното производство пред СРС, така и пред настоящата съдебна инстанция, оборващи констатациите в АУАН и свидетелските показания, поради което и същите е следвало в тяхната съвкупност да бъдат кредитирани и подведени под съответната правна норма от въззивния съд.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено и вместо него са се постанови друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, V-ти Касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 15.03.2021г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 2-ри състав, постановено по нахд. № 16291/2020г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 18-4332-006971/03.05.2018г.. на зам.-началник Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР, с което на Р. Б. М., на основание чл.183 ал.5, т.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

